

Arrest

nr. 232 700 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 augustus 2018 en heeft zich op 20 augustus 2018 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 2 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster werd door het CGVS gehoord op 8 november 2018 en op 15 februari 2019.

1.3. Op 9 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing werd verzoekster op 10 april 2019 bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, bezit u de Tibetaanse etnie en bent u afkomstig uit het dorp Ganglok, Chachong gemeente, Batang district in de provincie Sichuan. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent in Tibet nooit naar school gegaan. U werkte samen met uw familieleden als landbouwster en veehoedster. U plukte daarnaast yartsagunbu als extra inkomsten voor uw familie. Toen u tien of elf jaar oud was, werd het stuk grond dat de Chinese overheid u had toebedeeld teruggeëist omdat er een elektriciteitscentrale op gebouwd zou worden. Uw vader zou een vergoeding in ruil krijgen, maar dit gebeurde niet. Nadat uw vader overleed, deden uw oudere broer en u in 2007 zelf navraag naar de beloofde compensatie maar deze bleef uit. U en uw broer werden echter een dag opgesloten in het kantoor van de Chinese veiligheidsdienst "110" in Batang. In de loop van 2011 verliet u uw dorp. Aanvankelijk ging u in Gathok te Markham werken in de wegenbouw. U werkte er drie maanden, maar kreeg slechts voor een maand uw loon uitbetaald. U ging naar Lhasa om daar werk te zoeken, maar u vond er geen. U vernam in Lhasa van andere Tibetanen dat het mogelijk is om via de bergpassen naar India te gaan om er de Dalai Lama te zien. U besloot uw kans te wagen. U informeerde uw familie niet over uw beslissing. In 2012 verliet u clandestien Tibet. U stak de grens met Nepal over via de bergpas Sharkhombu. U arriveerde er in Kathmandu en wilde zich registreren in het onthaalcentrum voor Tibetaanse nieuwkomers (nelenkhang). Omdat er vele Tibetaanse nieuwkomers gearriveerd waren wegens de kalachakra initiatie die zou plaatsvinden in Dorjedin te India, was er een tijdelijke halt op nieuwe inschrijvingen. U kon echter de inschrijving bemachtigen van de vrouw L.(...) geboren in mei 1970. Zij wilde geen gebruik meer maken van haar inschrijving. U verkreeg een wit papier en kon doorreizen naar India. Aangekomen in het opvangcentrum te Dharamsala, werd u in het bezit gesteld door de Indiase autoriteiten van een "Registration Certificate" of "RC" op basis van de identiteitsgegevens van L.(...). U verlengde deze jaarlijks tot in de loop van 2017. U dacht initieel terug te keren naar Tibet nadat u de Dalai Lama ontmoet had. U kon echter niet terug naar Tibet omdat u China zonder de gepaste reisdocumenten verlaten had. U vreesde gedetineerd te zullen worden bij uw terugkeer naar Tibet. U vestigde zich in Dharamsala en wilde een opleiding volgen. Echter, omdat u volgens de gegevens van L.(...) geboren bent in 1970, was u te oud om nog ingeschreven te worden op een school. Hierdoor leerde u niet goed Hindi spreken en vond u moeilijk werk. U besloot India te verlaten en richting Europa te reizen. Bij een eerste poging deed u in mei 2012 een aanvraag tot gezinshereniging met de Tibetaanse man Q.B.(...) (O.V. nummer 5.842.669, CG05/20020). U kende deze man niet en had geen relatie met de man. A.(...), de echtgenoot van uw tante in België, kende Q.B.(...) omdat zij beiden afkomstig zijn uit het Tibetaanse Dege. U ontmoette Q.B.(...) die op bezoek kwam uit België in India. Jullie werden beiden naar jullie motieven ondervraagd op de Belgische ambassade in Delhi. Uw aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd. In 2016 vroeg u opnieuw een visum aan op de Belgische ambassade te New Delhi om als lid van een artistieke groep een voorstelling in België te verzorgen. Maar ook deze motieven waren verzonnen en niet gebaseerd op de waarheid. Er werd u beloofd dat u via deze weg legaal naar België zou kunnen reizen. Uw visumaanvraag werd echter opnieuw geweigerd. Uw advocaat voegt na het tweede persoonlijke onderhoud nog toe dat u nog een poging ondernam om via een huwelijk naar Frankrijk te gaan maar dat het huwelijk niet erkend werd. U had ondertussen in India financiële moeilijkheden en daardoor had u soms onvoldoende te eten. U ging naar Drepung waar uw neef T.D.(...), een monnik, woont. U wilde zich daar inschrijven op school, maar u werd er geweigerd op basis van de leeftijd in uw RC. U werkte niet in India, maar deed religieuze ommegangen en verrichtte prosternaties. U startte een talencursus Engels, maar omdat u leermoeilijkheden had stopte u daarmee. U bekam een Indiase Identity Certificate of reisdocument op naam van L.(...) en besloot India te verlaten. U verliet India op 13 juni 2018. U reisde per vliegtuig naar Bangkok. In ruil voor uw IC verkreeg u van de mensensmokkelaar in Bangkok een vervalst Taiwanees paspoort om uw verdere reis naar Europa te maken. U verbleef zeven dagen in Thailand en nam vervolgens het vliegtuig naar Phuket. U maakte een transit en vloog vervolgens via Maleisië naar Turkije, waar u vier à vijf dagen verbleef. U reisde per wagen, per boot en te voet verder. U arriveerde in Griekenland. U nam het vliegtuig naar Spanje. Van daar uit reisde u per bus naar België. U dient hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 augustus 2018. Bij terugkeer naar Tibet vreest u een gevangenisstraf. De Chinese overheid liet uw broer weten dat zij op de hoogte zijn dat u in India verbleef.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw hukou (vestigingsboekje), een kopie van uw shenfenzheng (Chinese identiteitskaart), een kopie van de shenfenzheng van uw moeder en broer, een kopie van de kaft en de identificatiepagina van uw Taiwanese paspoort, enkele foto's genomen in Tibet en een attest van het Bureau van Tibet in Brussel neer. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u aan het CGVS op 6 maart 2019 nog volgende documenten over: een kopie van uw hukou, een kopie van uw shenfenzheng, een kopie van uw Chinese bankkaart, een kopie van de verlenging van uw Registration Certificate/ Residential Permit Form 'A' op naam van L.(...), een kopie van uw kaart van het Indiase Income Tax Department op naam van L.(...), een kopie van uw Indiase Aadhaar kaart op naam van L.(...), een kopie uit uw RC met uw foto en een kopie uit uw Green Book met uw foto.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de medewerkingsplicht van u inzake uw verzoek om internationale bescherming voor de Belgische asieldiensten vereist dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijke onderhoud, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U hebt hier meerdere malen aan verzaakt tijdens uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS zoals hierna volgend wordt toegelicht, wat de algehele geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet ten goede komt.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw shenfenzheng en kopie van uw hukou) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw persoonlijke identiteitsgegevens zijn: Y.C.(...) (pinyin: Y.Q.(...)), geboren op 10 mei 1983 in Batang district, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2012 clandestien China hebt verlaten en naar India bent gevlucht omdat u de Dalai Lama in India wilde ontmoeten. Het is echter pas na aandringen en confrontatie met informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd gevoegd, dat u toegeeft in de loop van uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS een verblijf in India te hebben gekend (CGVS, notities persoonlijk onderhoud van 08/11/2018, pp. 17 en 18). Immers deze informatie toont aan dat u tweemaal een visumaanvraag indiende op de Belgische ambassade te New Delhi. Daarnaast toont deze informatie aan dat u op naam van L.(...) een RC en Indiaas reisdocument bezat. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u vanuit Tibet via Nepal naar India bent gevlucht in 2012 en dat u in juni 2018 India hebt verlaten. U trachtte aldus aanvankelijk uw verblijf in India te verzwijgen voor de Belgische asieldiensten.

U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het

beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2012 heeft u een tweetal jaren in Dharamsala gewoond waar u geen werk vond en geen scholing had. U verrichtte religieuze activiteiten. Daarna verhuisde u naar Drepung in het zuiden van India waar uw neef woont. U nam in India deel aan protesten gericht tegen het Chinese bestuur in Tibet, maar was geen lid van een politieke organisatie.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u over een verblijfsrecht beschikt in India op naam van "L(...)" en in het bezit was van een dergelijke RC (zie CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 15/02/2019, pp. 6 en 7). U geeft echter pas tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS toe dat u daadwerkelijk een verblijfsrecht bezat in India. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verzweeg u aanvankelijk niet alleen uw verblijf in India, maar nadat u dit uiteindelijk toegegeven had bleef u hardnekkig volhouden dat u nooit een RC ontvangen zou hebben van de Indiase autoriteiten omdat u dacht dat u het niet nodig had aangezien u terug naar Tibet wilde gaan (CGVS, 08/11/18, p. 19). Geconfronteerd met de vaststelling wat u dan gedaan hebt toen u ontdekte dat het onmogelijk was veilig terug te keren naar Tibet (CGVS I, pp. 18 en 19), ontweek u de vraag en stelde u dat uw oom u geruststelde met de woorden dat het wel zou lukken en dat hij probeerde iets te regelen voor uw terugkeer.

Volgens informatie beschikbaar op het CGVS worden nieuwkomers uit Tibet sinds 30 mei 2003 bij hun registratie in het Nepalese opvangcentrum ('nelenkhang'), een SEP (Special Entry Permit) of 'white book' afgeleverd door de Indiase ambassade om hun doorreis naar India vanuit Nepal te faciliteren.

Hoewel u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS de dato 08/11/2018 aanvoerde dat u niet via het Nepalese opvangcentrum of nelenkhang naar India zou zijn gegaan vanuit Tibet, en dat u rechtstreeks doorreisde naar India om de Dalai Lama te zien (zie CGVS I, 08/11/2018, pp. 18, 19 en 22), geeft u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS toe hierover niet de waarheid te hebben verteld en wel degelijk naar India te zijn gereisd via tussenkomst van het opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Kathmandu of nelenkhang zoals hierboven reeds werd aangehaald (CGVS II, 15/02/2019, pp. 5, 6 en 7). Op basis van uw inschrijving in de Nepalese nelenkhang op de naam van L(...), verkreeg u een wit papier waarmee u naar alle waarschijnlijkheid het doorreisdocument onder de vorm van een "Special Entry Permit" (SEP) bedoelt en kon u doorreizen naar India. Eenmaal aangekomen in India bekwaam u uw eigen Registration Certificate of RC op dezelfde naam L(...) waarmee u zich bij vertegenwoordigers van de Tibetaanse regering in ballingschap in India liet registreren. Uw foto werd bevestigd op uw RC. U verklaart dat u uw RC jaarlijks liet verlengen en dat de geldigheidsduur van uw laatste verlenging liep tot ergens in de loop van het jaar 2017. U voegt eraan toe steeds in India te hebben gewoond op basis van de identiteit van L(...) en geen andere identiteiten te hebben aangenomen (CGVS II, p. 8). Ook uw Green Book afgeleverd door de Tibetaanse regering in ballingschap te India werd opgesteld op naam van L(...) (CGVS II, p. 8). Hoewel u nog steeds uw RC bewaard hebt in India zoals u verklaart, legt u tot heden uw originele RC niet neer. U legt slechts een kopie van pagina 4 en 5 met uw foto op uit uw RC neer. Hoe dan ook, dat u in het bezit van uw RC op naam van L(...) zonder moeilijkheden met de Indiase autoriteiten in India kon verblijven, getuigen uw

verklaringen en de duur van uw verblijf. Zo woonde u in India tot juni 2018 en maakt u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud gewag van problemen met de Indiase autoriteiten.

Bovendien toont objectieve en betrouwbare landgebonden informatie in het bezit van het CGVS aan dat er in het eerste decennium van de 21ste eeuw een aantal regularisatiecampagnes georganiseerd werden voor Tibetanen met betrekking tot de afgifte van RC's door de Indiase overheid. In elk geval voorziet de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun RC registratie. **Meer nog, bij ernstige problemen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau.** Gelet op uw verklaringen nooit uw identiteit L.(...) te hebben gewijzigd tijdens uw verblijf in India naar uw officiële identiteit zoals u bekend bent bij de Chinese autoriteiten, wijst er op dat u zonder moeilijkheden op basis van uw identiteit L.(...) in India kon verblijven. Dat het bovendien niet mogelijk zou zijn correcties aan te brengen in uw RC omdat men zich dan terug via de nelenkhang (opvangcentrum) in Kathmandu dient te registreren zoals u tracht te overtuigen (CGVS II, p. 7), strookt niet met bovenstaande informatie. Nogmaals door het CGVS gevraagd of er dan geen manier is om via de centrale Tibetaanse administratie in India uw correcte identiteit op uw Indische verblijfsdocumenten aan te brengen, houdt u vol van niet.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen, is deze vaststelling ook in uw hoofde geldig.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u in uw eerste persoonlijke onderhoud dat u niets had in India en de taal niet sprak waardoor u moeilijk een opleiding kon volgen of werk kon vinden (CGVS I, p. 21). U bevestigt dit opnieuw tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS. Hierin stelt u dat u uw RC ook jaarlijks diende te vernieuwen en dat men vragen stelde over uw leeftijd aangezien u er niet zo oud uit zou zien zoals uw vermelde leeftijd op uw RC. Zoals hierboven werd uiteengezet kan er in het geheel geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen niet in de mogelijkheid te verkeren om gegevens in uw RC recht te zetten via tussenkomst van de Tibetaanse CTA zoals hierboven reeds werd aangehaald. Gezien u wel over een RC beschikte, was u in het bezit van een document op basis van hetwelke u, volgens de informatie van het CGVS, over heel wat rechten beschikt in India. U diende weliswaar enige inspanningen te leveren om de taal in India te leren en zodoende uw kansen op werk te verhogen.

Wat er ook van zij, uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Tibetanen in India ook verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. U verklaart eveneens in het bezit te zijn gesteld van deze documenten (CGVS II, p. 9). Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Uw studieproblemen en uw moeilijkheden om werk te vinden in India zijn persoonlijke problemen en problemen van economische aard die geen band hebben met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. U haalt voorts geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U geeft toe nooit moeilijkheden te hebben gehad met de Indiase overheid noch met inwoners in India (CGVS I, p. 21). U werd nooit lastiggevallen of bedreigd. U haalt tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS evenmin andere problemen aan (CGVS II, pp. 10 en 11).

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen

Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en uit beschikbare informatie op het CGVS dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (zie CGVS II, pp. 9 en 10). Informatie op het CGVS wijst erop dat u een Indiaas reisdocument werd afgeleverd. Hieruit blijkt dat uw IC met het nummer Y0107540 werd afgeleverd door India op 24 juli 2015 en geldig is tot 23 juli 2025. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Rekening houdend met het belang van een internationaal reisdocument als een IC en verwijzend naar uw diverse leugenachtige verklaringen eerder tijdens uw asielprocedure wat er op wijst dat u zonder schroom de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering uw IC te hebben afgegeven aan de smokkelaar onderweg naar Europa. U legt evenmin het originele Taiwanese paspoort dat u zou gebruikt hebben op uw reisweg van Thailand naar België neer, zodat het CGVS evenmin in staat was deze na te gaan. Zo legt u slechts een kopie neer van de voorkant en de identificatiepagina van dit vervalste Taiwanese paspoort neer. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen bestaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer **uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd**. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. Het Indiase "Supreme Court" heeft het principe van non-refoulement expliciet erkend als een internationaal gebruikelijk rechtsprincipe met grondwettelijke bescherming in India. Hoewel in de RC staat dat inbreuken tegen de "Foreigner's Act 1946" kunnen leiden tot "expulsion from India" wijst informatie van het CGVS erop dat Tibetanen geen risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. U kan bijgevolg geenszins staven dat u bij uw terugkeer naar India deportatie naar China riskeert omwille van uw onjuiste gegevens in uw RC. U hebt immers steeds op basis van deze gegevens, met name de gegevens van de vrouw "L(...)", in India verbleven zonder moeilijkheden met de autoriteiten te hebben gekend. U hebt zich overigens tweemaal tot de Belgische autoriteiten op Indiaas grondgebied gewend met uw documenten (RC en IC) op naam van L(...). Aangezien kan aangenomen worden dat het controleren van aangereikte identiteitsdocumenten, zoals uw RC en IC op naam van L(...), standaard deel uitmaakt van iedere visumaanvraag door de bevoegde diensten waarbij de autoriteiten van het land dat deze identiteits- en/of reisdocumenten uitreikte kan geraadpleegd worden tijdens deze procedure, wijst er op dat u geen vrees koesterde toen u herhaaldelijk probeerde op basis van de identiteit van L(...) India te verlaten.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt en nog steeds kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Tenslotte vermogen de door u neergelegde documenten evenmin de beoordeling van uw verzoek door het CGVS te wijzigen. Een kopie van uw Chinese identiteitskaart, een kopie van uw hukou en kopieën van enkele foto's vormen een indicatie van uw herkomst uit de Volksrepubliek China, uw Tibetaanse etnie en identiteit; dewelke heden niet ter discussie worden gebracht door het CGVS. Evenmin kan het attest van het Bureau van Tibet overtuigen dat u nood hebt aan internationale bescherming. Volgens dit attest bezat u op basis van uw persoonlijke identiteit Y.C.(...) geen IC en geen green book. Het attest doet echter geen uitspraak aangaande het gegeven dat u op basis van uw alias L(...) al dan niet verblijfsrecht geniet in India en een Indiaas reisdocument bezit dat u in staat stelt terug te keren naar India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte

aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de rechtspleging

In de mate verzoekster voorhoudt dat het administratief dossier erg laat aan haar raadsman werd overgemaakt en daarenboven de COI Focus "*China - India: De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 oktober 2016 in zeer slechte kwaliteit heeft verkregen waardoor het voor haar onmogelijk was deze informatie op tijd na te kijken, kan zij niet worden gevolgd.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt vooreerst dat de raadsheer van verzoekster op 15 april 2019 via e-mail aan het CGVS verzocht heeft om een kopie van het administratief dossier te verkrijgen en hij deze reeds de dag nadien, op 16 april, toegestuurd kreeg (adm.doss., stuk 2). Verzoekster kan derhalve bezwaarlijk voorhouden "*erg laat*" inzage te hebben verkregen.

Uit nazicht van de stukken gevoegd in de map 'landeninformatie' blijkt verder dat de COI Focus waarvan sprake, alsook de andere documenten vervat in deze map, wel degelijk van goede kwaliteit zijn en duidelijk leesbaar zijn. Verzoekster toont met het louter bijvoegen aan het verzoekschrift van een onduidelijke versie van voormelde COI Focus niet aan dat haar raadsman deze zo heeft verkregen. Bovendien kon van de raadsman van verzoekster worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk een onleesbaar document heeft ontvangen, in deze een diligente houding aannam en dit zou melden aan het CGVS teneinde een leesbaar document te mogen ontvangen. Verzoeksters raadsheer bleef hier echter in gebreke.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*", van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van "*de manifeste appreciatiefout*", en van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"(...)

Ten gronde

Het CGVS is van mening dat de verzoekster al een nuttig bescherming heeft in India, en verwijst soms naar oude artikel 48/5, §3, en soms naar de nieuwe 57/6, §3, eerste lid, 1°.

Deze laste artikel voorziet dat: (...)

Het moet herhaald worden dat dit stelsel uit de Europese recht komt.

Immers werd het in verschillende richtlijnen voorzien.

De laste artikel die het voorziet heeft is de artikels 33 en 35 van de richtlijn 2013/32.

Bijgevolg is het Hof van Justitie van Europese Unie bevoegd om deze maatregel te interpreteren.

Een recent arrest van het Hof heeft elementen toebrengen om de nuttige interpretatie van deze stelsel te maken (Arrest C-585/16 van 25 juli 2018).

Het Hof werd onder andere ondervraagd over het begrip van "eerste land van asiel" in het kader van een asielaanvraag van een Palestijnse persoon.

De punt 140 van die arrest geeft ons verschillende sleutels van interpretatie van deze stelsel: (...)

Het vervloeit uit dat arrest dat de nationale overheden moeten nazien of :

- de asielzoeker van de vluchtelingenstatus geniet of van een voldoende bescherming met inbegrip de non-refoulement beginsel*
- de asielzoeker toegang kan nog hebben in dit eerste land van asiel.*
- de asielzoeker heeft een daadwerkelijk bescherming of bij stand.*

- de asielzoeker kunnen veilig en in waardige leefomstandigheden in dit land verblijven.

In de huidige geval toont een analyse van het dossier van Mevrouw aan dat er een risico is dat geen nuttig bescherming in India kan genieten.

Eerst en vooral moet het onderlijnend worden dat ze geen verblijfstitel onder haar echte naam heeft in India.

Het CGVS gaat akkoord ermee en brengt haar identiteit (Y.C.(...)) niet in twijfel

De verzoekster heeft uitgelegd wat er gebeurde tijdens haar aankomst in Nepal, en de reden waarom ze de documenten van een andere persoon heeft genomen.

Ze dacht niet dat ze zo veel problemen tan gevolg zou hebben.

In dergelijke omstandigheden kan ze niet van de non-refoulement beginsel.

Immers moet het onderlijnend worden dat India geen lid van de Geneva Conventie over de bescherming van de Vluchtelingen.

Er is geen enige wettelijke bepalingen die de non-refoulement beginsel voorziet.

Het CGVS verwijst naar zijn documentatie om te besluiten dat de "Supreme Court" van India een dergelijke bescherming voorziet.

Het moet echter vaststellen worden dat er over een juridische constructie gaat en niet over een echt bescherming.

In dergelijke omstandigheden kan de rechtspraak een andere richting nemen en geen meer bescherming voor de mensen voorzien.

De recente rechtspraak is ook verontrustend in de mate dat rechters beslist heeft om geen non-refoulement bescherming aan asielzoekers toe te kennen.

Het gaat over een erg recente zaak (oktober 2018).

Meer heeft de verzoekster ook dat haar verblijfstitel verouderd is en dat de overheden vragen stellen over haar.

Immers hebben ze gezien dat de verzoekster niet in de jaar 1970 geboren zou zijn. De verzoekster heeft geen meer verblijfstitel in India sinds 2017.

Rekening houdend met die context is het totaal onmogelijk voor de verzoekster om een verblijfstitel te hebben in India en ze kan niet van de non-refoulement beginsel genieten.

Deze opmerkingen zijn geldig ook voor de toegang in deze land en voor een mogelijke daadwerkelijk bescherming of bijstand, de verzoekster heeft geen meer verblijfstitel in India en had probleem om een nieuwe te maken, rekening houdend dat de overheden verdacht over de verzoekster heeft.

Over de mogelijkheid om in waardige leefomstandigheden te verblijven moet het vaststellend worden dat er geen analyse van is.

Het CGVS verwijst naar het feit dat er naar economische problemen, in strijdigheid met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verzoekster heeft duidelijk uitgelegd dat ze geen toegang tot school of werk heeft en dat het onmogelijk is om daar over te leven.

Het vervloet uit dat ze zoals te oud beschouwd is.

Ze kon op de hulp van een ver verwante rekening tellen die de verzoekster geld kon lenen.

Helaas is deze hulp beperkt, de verzoekster moet de geld terugbetalen die onmogelijk is voor haar.

De verzoekster heeft geprobeerd om een oplossing ter plaatse te vinden maar helaas was het onmogelijk.

Rekening houdend met deze omstandigheden moet het vastgesteld worden dat het onmogelijk is voor de verzoekster om een veilige en waardige leef in India te hebben.

Er is bijgevolg een schending van artikel 57/6, §3 van het wet van 15 december 1980, en van het concept van "eerste land van asiel" zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De asielaanvraag van de verzoekster moet ten aanzien van China beoordelen worden.

Op die punt erkent het bestuur dat de situatie van de Tibetaanse mensen in China erg gevoelig zijn.

Het vervloet uit deze situatie dat de mensen uit Tibet als vluchteling moet erkend worden.

Bijgevolg moet de vluchtelingstatus aan de verzoekster toekennen worden.

De verschillende argumentaties die door het CGVS genomen is niet doorslaggevend zijn.

Ten eerste moet het vaststellen worden dat de identiteit van de verzoekster niet in twijfel gebracht is.

Ten tweede is de vrees van de verzoekster als Vluchtelingenrechtelijke zin beschouwd.

Dan is het verwijzen naar oud artikel 48/5, § 4 die niet meer in kracht is.

De bestreden beslissing gebruikt een niet meer bestand regel en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

De bestreden beslissing gaat verder en maakte een beschrijving van het procedure en verblijfstitel in India.

De informatie is nochtans onleesbaar en de verzoekster en haar Raad niet het kan lezen. De bestreden beslissing moet vernietigen worden.

Het CGVS gaat verder en betwist niet dat de verzoekster onder een valse naam in India leeft.

Het bestuur verwijst naar de (onleesbaar) informatie om te besluiten dat er geen probleem is, want er regularisatiecampagne in India zou plaatsgevonden hebben.

Op basis van dergelijke informatie is het bestuur van mening dat de verzoekster naar India zou kunnen teruggaan.

Niets is nochtans gezegd over het feit dat z onder een ander naam in India heeft verbleven en de invloed over haar verblijfsrecht.

Die feit is ernstiger dat de verzoekster uitgelegd heeft dat de indiaanse overheden twijfels over de verzoekster heeft.

De verzoekster heeft geen meer verblijfstitel sinds 2017 en vreest dat de Indiaanse overheden op den hoogte zijn dat ze onder een andere naam is.

Het CGVS heeft er niets over gezegd.

Het bestuur is van mening dat de verklaarde problemen van de verzoekster van economische orde zijn en geen vluchteling problemen.

Het moet herhaald worden dat het vervloeit uit de laste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de nationale overheden moeten nakijken of de asielzoekers in waardige leefomstandigheden in de eerste land van asiel kan verblijven.

Het gaat bijgevolg niet alleen maar over vluchtelingenproblemen maar over leefomstandigheden.

In de huidige geval heeft de verzoekster uitgelegd dat het onmogelijk is om India te verblijven.

Ze kreeg geen toegang tot school en kon geen beroep hebben.

De verzoekster kon alleen maar op de hulp van een verwant die geld haar kan lenen.

Het was onmogelijk voor deze verwant om nog wat geld te lenen, en de verzoekster nog een belangrijk som moet terugbetalen.

In dergelijke omstandigheden is het totaal onmogelijk om in India in waardige leefomstandigheden te leven.

Het bestuur neemt nog een argument over het non-refoulement beginsel en is van mening dat het van toepassing is in India.

Het moet herhalen worden dat India niet deel aan de Vluchtelingenconventie is en dat er bijgevolg geen wettelijke tekst van toepassing over die beginsel.

Als het Supreme Court van oordeel is dat deze beginsel van toepassing is moet het vastgesteld worden dat het niet over een vaste rechtspraak gaat.

Immers heeft het Supreme Court dit beginsel geweigerd voor asielzoekers op het eind van het jaar 2018.

Het CGVS is van mening dat India nooit Tibetaanse mensen naar China gedeporteerd heeft. Het lijkt uit van een COI focus dat er informatie over deportatie van Tibetaanse mensen plaatsgevonden heeft vanuit India naar China.

Het toont aan dat er geen juridisch waarborg over de eerbieding van deze beginsel in Indiaanse recht.

Het dossier werd niet correct klaargemaakt en er is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Die feit is ernstiger dat de verzoekster onder een ander naam in India binnengekomen is.

In dergelijke omstandigheden is het mogelijk dat haar binnenkomst als illegaal zal beschouwen worden en valt onder het begrip van "illegaal vreemdeling" valt.

In dergelijke omstandigheden rijst het risico om voor de verzoekster naar gevangenis te gaan en ook een deportatie naar China.

Het CGVS bevestigt ook dat India de illegale binnenkomst en verblijf straft.

Het is niet aangetoond dat de verzoekster in India correct zal beschermen worden. De vluchtelingstatus moet aan de verzoekster verlenen worden.

Door niet haar de vluchtelingstatus toe te kennen heeft het bestuur het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Meer leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

• Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 en 57/6 van het wat van 15 december 1980)

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoekster geen aangepaste bescherming in India gekregen heeft.

Het blijkt ook uit van de laste Europese rechtspraak dat de nationale instanties moeten nakijken of een asielzoeker in waardige leefomstandigheden in het eerste land van asiel.

In de huidige geval was het niet het geval, de verzoekster had geen toegang tot onderwijsinstellingen en geen concrete toegang tot het werk.

Meer is het aangetond dat het non-refoulement beginsel niet in het algemeen van toepassing is.

Bijgevolg past het de vluchtelingstatus aan de verzoeker te verlenen.

• Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wat van 15 december 1980)

De verzoekster is deel van verschillende kwetsbare groepen, met name de mensen die tot een minderheid behoort.

Ze loopt het risico van vernederende behandelingen ten minste.

Bijgevolg past het de subsidiaire bescherming aan de verzoeker te verlenen.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de verzoeker het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen."

Verzoekster vraagt haar de hoedanigheid van vluchteling te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt zij haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd: Oxford Human Rights Hub, *"Deporting Rohingya Refugees: Indian Supreme Court Violates Principle of Non-refoulement"*, 18 oktober 2018 (stuk 3), de COI Focus *"China - India: De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 26 oktober 2016 zoals die luidens verzoeker aan zijn raadsheer zou zijn overgemaakt (stuk 4).

3.1.3. Op 30 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *"China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland"* van 18 juni 2014 en de COI FOCUS *"China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen"* van 18 juni 2014.

3.1.4. Op 6 februari 2020 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met het rapport *"Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde"* van OSAR d.d. 9 september 2013.

3.2. In de mate verzoekster de schending aanvoert van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wordt door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ofschoon, zoals verzoekster er in het verzoekschrift terecht op wijst, in de motivering van bestreden beslissing verwezen wordt naar het oude artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit een louter materiële vergissing betreft nu de beslissing *"niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)"* luidt en de conclusie van de bestreden beslissing als volgt gaat: *"Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet."* De begane vergissing heeft geen invloed op de uiteindelijke besluitvorming gedaan door de commissaris-generaal.

Om een verzoek om internationale bescherming gegrond te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moet de

verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie *Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van gegrondheid, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het 'eerste land van asiel' integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist echter niet dat zij van 2012 tot 2018 gewoonlijk verbleef in India noch dat zij over een verblijfsrecht beschikte in India, meer bepaald dat zij over een '*Registration Certificate for Tibetans*' (hierna: RC) beschikte, weliswaar op naam van L..

3.4.1. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog over de preciaire situatie van Tibetanen in China en haar gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van China zijn dan ook niet dienstig.

3.4.2.1. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) uit verzoeksters verklaringen en uit de kopie van haar visumdossier blijkt dat zij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een dergelijke RC op basis van haar identiteit L. (niet haar identiteit zoals gekend bij de Chinese autoriteiten); (iii) informatie van het CGVS aan toont dat er in het eerste decennium van de 21ste eeuw een aantal regularisatiecampagnes georganiseerd werden voor Tibetanen met betrekking tot de afgifte van RC's door de Indiase overheid en dat de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun RC registratie; (iv) met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen redenen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar India, geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen niet in de mogelijkheid te verkeren om gegevens in haar RC recht te zetten via tussenkomst van de Tibetaanse CTA en haar studieproblemen en haar moeilijkheden om werk te vinden van persoonlijke en economische aard zijn; (v) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een "*Identity Certificate*" of IC, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (vi) geen geloof wordt gehecht als zou verzoekster haar IC hebben afgegeven aan de smokkelaar onderweg naar Europa en het vermoeden ontstaan dat verzoekster bewust haar IC achterhoudt; (vii) Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd; (viii) verzoekster met haar persoonlijke documenten op basis van haar identiteit L. zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen en (ix) de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

3.4.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aan toont dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aanvoert om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek, te verklaren of te weerleggen.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal op basis van de informatie vervat in het administratief dossier dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster over een verblijfsrecht beschikt in India op naam van "L." en in het bezit was/is van een dergelijke RC. Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet.

Verzoekster voert evenwel aan dat zij geen verblijfstitel heeft onder haar echte naam. Tevens wijst zij erop dat zij onder haar identiteit L. geen verblijfstitel meer heeft in India sinds 2017. Zij acht het derhalve totaal onmogelijk om een verblijfstitel te hebben in India en te genieten van het non-refoulementbeginfel.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt vooreerst dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "gemakkelijk" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Het verblijfsrecht is aldus zonder enige voorwaarde verlengbaar, tenminste indien de betrokkene zelf de nodige administratieve stappen daartoe onderneemt, en kan sinds januari 2018 online gebeuren. Alle Tibetanen die in het bezit zijn van een RC zijn verplicht zich voor het einde van maart 2018 online te registreren en komen vervolgens in aanmerking voor een RC-verlenging van vijf jaar. Wie zich niet online registreert, zal bij verlenging in de toekomst enkel in aanmerking komen voor een verlenging van één jaar, behalve wie al meer dan 20 jaar in India verblijft. "Gewone" laattijdige vernieuwing van RC zal voortaan beboet worden en in ernstige gevallen kan laattijdige verlenging leiden tot vervolging (COI Focus "India – De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 5 december 2018, p. 8-9). Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan dus weliswaar geconfronteerd worden met boetes en, in ernstige gevallen, vervolging, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht.

Uit de COI Focus "CHINA India Tibet – Tibetaanse voornamen" van 25 augustus 2015 (p. 4) blijkt verder dat in het eerste decennium van de 21ste eeuw een aantal regularisatiecampagnes georganiseerd werden voor Tibetanen met betrekking tot de afgifte van RC's door de Indiase overheid. Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of bij hun "RC renewal" kunnen ook altijd beroep doen op actieve en gratis steun van de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA).

Daar uit de objectieve informatie vervat in het administratief dossier, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen, is deze vaststelling ook in verzoeksters hoofd, die een RC heeft op basis van haar identiteit L., geldig. Verzoekster maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS evenmin gewag van enige problemen met de Indiase autoriteiten. Dat het voor verzoekster onmogelijk is om een verblijfstitel te hebben in India, is niet meer dan een blote bewering die door geen enkel stuk wordt gestaafd.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor verzoeksters vertrek uit India, stelt de commissaris-generaal op pertinente en correcte wijze het volgende vast:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u in uw eerste persoonlijke onderhoud dat u niets had in India en de taal niet sprak waardoor u moeilijk een opleiding kon volgen of werk kon vinden (CGVS I, p. 21). U bevestigt dit opnieuw tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS. Hierin stelt u dat u uw RC ook jaarlijks diende te vernieuwen en dat men vragen stelde over uw leeftijd aangezien u er niet zo oud uit zou zien zoals uw vermelde leeftijd op uw RC. Zoals hierboven werd uiteengezet kan er in het geheel geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen niet in de mogelijkheid te verkeren om gegevens in uw RC recht te zetten via tussenkomst van de Tibetaanse CTA zoals hierboven reeds werd aangehaald. Gezien u wel over een RC beschikte, was u in het bezit van een document op basis van hetwelke u, volgens de informatie van het CGVS, over heel wat rechten beschikt in India. U diende weliswaar enige inspanningen te leveren om de taal in India te leren en zodoende uw kansen op werk te verhogen.

Wat er ook van zij, uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Tibetanen in India ook verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. U verklaart eveneens in het bezit te zijn gesteld van deze documenten (CGVS II, p. 9). Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Uw studieproblemen en uw moeilijkheden om werk te vinden in India zijn persoonlijke problemen en problemen van economische aard die geen band hebben met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. U haalt voorts geen

elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U geeft toe nooit moeilijkheden te hebben gehad met de Indiase overheid noch met inwoners in India (CGVS I, p. 21). U werd nooit lastiggevallen of bedreigd. U haalt tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS evenmin andere problemen aan (CGVS II, pp. 10 en 11)."

Met het louter herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, slaagt verzoekster er niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij geld die zij geleend heeft, dient terug te betalen, wijst de Raad er op dat deze problemen van louter socio-economische aard zijn en op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de Vluchtelingenconventie.

Zo verzoekster voorhoudt dat zij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging of minstens het risico loopt op vernederende behandelingen, stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins *in concreto* aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in haar individueel geval blijkt. Het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd of het risico loopt op vernederende behandelingen. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke nu zij niet verder komt dan blote beweringen.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit de bestreden beslissing onder verwijzing van informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

De bestreden beslissing vervolgt op goede gronden: *"In casu blijkt uit uw verklaringen en uit beschikbare informatie op het CGVS dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (zie CGVS II, pp. 9 en 10). Informatie op het CGVS wijst erop dat u een Indiaas reisdocument werd afgeleverd. Hieruit blijkt dat uw IC met het nummer Y0107540 werd afgeleverd door India op 24 juli 2015 en geldig is tot 23 juli 2025. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.*

Rekening houdend met het belang van een internationaal reisdocument als een IC en verwijzend naar uw diverse leugenachtige verklaringen eerder tijdens uw asielprocedure wat er op wijst dat u zonder schroom de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering uw IC te hebben afgegeven aan de smokkelaar onderweg naar Europa. U legt evenmin het originele Taiwanese paspoort dat u zou gebruikt hebben op uw reisweg van Thailand naar België neer, zodat het CGVS evenmin in staat was deze na te gaan. Zo legt u slechts een kopie neer van de voorkaft en de identificatiepagina van dit vervalste Taiwanese paspoort neer. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen bestaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. Het Indiase "Supreme Court" heeft het principe van non-refoulement expliciet erkend als een internationaal gebruikelijk rechtsprincipe met grondwettelijke bescherming in India. Hoewel in de RC staat dat inbreuken tegen de "Foreigner's Act 1946" kunnen leiden tot "expulsion from India" wijst informatie van het CGVS erop dat Tibetanen geen risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. U kan bijgevolg geenszins staven dat u bij uw terugkeer naar India deportatie naar China riskeert omwille van uw onjuiste gegevens in uw RC. U hebt immers steeds op basis van deze gegevens, met name de gegevens van de vrouw "L(...)", in India verbleven zonder moeilijkheden met de autoriteiten te hebben gekend. U hebt zich overigens tweemaal tot de Belgische autoriteiten op Indiaas grondgebied gewend met uw documenten (RC en IC) op naam

van L.(...). Aangezien kan aangenomen worden dat het controleren van aangereikte identiteitsdocumenten, zoals uw RC en IC op naam van L.(...), standaard deel uitmaakt van iedere visumaanvraag door de bevoegde diensten waarbij de autoriteiten van het land dat deze identiteits- en/of reisdocumenten uitreikte kan geraadpleegd worden tijdens deze procedure, wijst er op dat u geen vrees koesterde toen u herhaaldelijk probeerde op basis van de identiteit van L.(...) India te verlaten.”

Dat verzoekster bij terugkeer naar India als illegaal zou worden beschouwd zoals in het verzoekschrift voorgehouden en het risico loopt bestraft te worden of gedeporteerd te worden naar China, kan gelet op voorgaande niet worden aangenomen. Gezien er redelijkerwijze vanuit kan gegaan worden dat verzoekster over een IC beschikt en nog steeds kan beschikken, en zij dus over de mogelijkheid beschikt om met haar persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is de Raad samen met het CGVS van oordeel dat verzoekster met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Dat deze documenten op basis van haar identiteit L. verkregen zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en er geen enkele wettelijke bepaling voorhanden is die het non-refoulementbeginsel voorschrijft, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus *“China India – Tibetaanse gemeenschap in India”*, p. 21). Met haar verwijzing in het verzoekschrift naar de uitzetting van zeven Rohingya’s vanuit India naar Myanmar (stuk 3), slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

3.4.2.4. Wat betreft de aanvullende nota van verzoeksters neergelegd daags voor de terechtzitting, dient te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van de aanvullende nota van verzoekster blijkt dat verzoekster inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengt die reeds aan bod zijn gekomen in het verzoekschrift.

Gelet op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan verzoeksters aanvullende nota slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvullende nota geen nieuwe elementen conform artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ter kennis brengt, waardoor verzoeksters aanvullende nota in zijn geheel uit de debatten wordt geweerd.

3.4.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van India.

3.4.3. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4.4. Waar verzoekster in nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS